

lesní majetek od panství K. nebude pro stát od st-le požadován, takže zbytek lesního hospodářství tohoto velkostatku zůstane již zachován dosavadnímu jeho vlastníku. Spatřuje tedy stížnost nezákonnost v tom, že úřad vypovídá st-li hospodaření i na tomto zbytku, ačkoliv st-l svou povinnost dle zákonů o poz. reformě ohledně lesního majetku panství K. již splnil. Tím vytýká stížnost, že výpověď se vztahuje i na majetek vlastníku definitivně ponechaný, který více nemůže býti podrobován důsledkům ze záboru plynoucím, a tvrdí tak vlastně porušení §§ 2 a 1 zák. záb. Porušení těchto předpisů podléhá však, jak nss stále judikuje, kognici nss-u.

Ve věci samé uvážil soud takto:

Dne 9. března 1923 konalo se v K. za účasti zástupců stpú-u, obvodové úřadovny, přidělového komisaře, min. zeměd. a st-le jednání o převzetí některých nemovitostí panství K. min-em zeměd. v držení, užívání a správu. Při jednání o tom odevzdány byly min-u nemovitosti v protokole uvedené, při čemž mezi jiným poznamenáno, že některé z nemovitostí tam uvedených odevzdávají se min-u bez výpovědi. V jednání bylo pokračováno u stpú-u dne 26. března 1923, při němž dojednána byla některá detailní ustanovení stran převzetí nemovitostí min-em zeměd. a prohlášeno zástupci tohoto min., že min. zeměd. nebude na jinou část lesního majetku náležejícího st-li v lesním programu sestátnovacím reflektovati.

Z uvedeného je sice patrné, že za aktivní účasti stpú-u sjednána byla určitá dohoda mezi min. zeměd. a st-lem, nebylo však touto dohodou ujednáno, že zbytek lesního majetku u panství K. bude st-li propuštěn ze záboru, nýbrž pouze, že nebude požadován min-em zeměd. pro uskutečnění lesního programu sestátnovacího, tedy že ho nebude použito pro určitý speciální účel poz. reformy, nikoli však, že nebude požadován vůbec. Nemá tedy stížnost pravdu, domnívá-li se, že dle obsahu dohody byl onen zbytek propuštěn st-li ze záboru, neboť dle protokolu dohoda tohoto obsahu uzavřena nebyla. Netřeba proto ani zkoumati, jaký význam by mělo pro zákonnost nař. rozhodnutí uzavření dohody takové, kterou by skutečně vlastníku určitý majetek definitivně byl ponechán, k níž však dosud nebyl dán souhlas správního výboru dle § 11 odst. 2 zák. o poz. úřadě. Je tedy stížnost, pokud namítá, že úřad vztáhl výpověď i na majetek ze záboru propuštěný, bezdůvodná.

Č. 6175.

Živnostenské právo. — Administrativní řízení:
*** Živnostenské společenstvo není legitimováno k rekursu proti rozhodnutí zem. správy polit. o uznání živnosti hostinské za radikovanou.**

(Nález ze dne 21. prosince 1926 č. 26.013.)

V ě c: Společenstvo hostinských a výčepníků v K. (adv. Dr. Artur Steiner z Prahy) proti ministerstvu obchodu stran legitimace k rekursu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Žádostí z 10. října 1924 řízenou na osp-ou v K. požádali manželé Jan a Anna B. o uznání hostinské živnosti spojené s domem čp. . . . v K. za radikovanou. Po provedeném řízení podle nař. č. 204/1856 vyhověla zsp této žádosti a uznala živnost shora dotčenou jako radikovanou. Současně vyslovila, že toto uznání výsadní povahy vztahuje se na oprávnění živnosti hostinské a výčepní uvedená v § 16 živ. ř. pod písmeny a), b), c) a f), avšak pouze potud, pokud nápoje ty se prodávají hostům tam obědvajícím bezprostředně po skončeném obědě a pod lit. g) — držení dovolených her — vyjma oprávnění ke kulečnicku.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad rekurs společenstva jako nepřipustný s odůvodněním, že v daném případě podle platných předpisů stěžujícímu si společenstvu vůbec odvolací právo nepřísluší a podotkl, že neshledává ani důvodu k postupu podle § 146 odst. 4 živ. ř.

O stížnosti nss uvážil: — — — — —

Postavení strany, tudíž i legitimaci k podání opravného prostředku proti rozhodnutím úřadů správních lze přiznati jen subjektům, do jejichž právní sféry rozhodnutí úřadu zasahuje, nebo jimž platný právní řád pozitivním předpisem takové postavení přiznává.

Živn. řád vypočítává v § 116 lit. a) taxativně případy, v nichž přiznává živn. společenstvům v řízení před úřady živn. postavení strany. Pod žádné z ustanovení obsažených v této normě nelze subsumovati řízení při rozhodování o radikované povaze živností hostinských. Neprávem poukazuje v té příčině stížnost na ustanovení uvedené pod č. 4 tohoto předpisu, neboť toto ustanovení vztahuje se na rozhodnutí o rozsahu živn. oprávnění podle § 36 živn. ř., o takovéto rozhodnutí však v daném případě nešlo, nýbrž právě jen o výrok, zdali živnost Jana a Anny B. jest na určitém domě radikována. Nemůže proto stěžující si společenstvo v daném případě svoji rekursní legitimaci opřít ani o ustanovení § 116 a) č. 4 živn. ř.

Leč i ze samého nařízení č. 204/1856 se podává, že proti přiznání povahy radikovanosti není vůbec odvolání. To plyne zřejmě z předpisu § 5 tohoto nař., jenž stanoví, že úřad, uzná-li tu kterou živnost za radikovanou, má to i h n e d oznámiti soudu, jenž rozhodnutí o tom z úřední moci vloží do knihy pozemkové. Kdyby cit. předpis dopouštěl proti uznání živnosti za radikovanou právo rekursu, ať již komukoliv, uložil by dojista rozhodujícímu úřadu, aby vyčkal moci práva svého rozhodnutí a pak teprve učinil soudu příslušné sdělení (srov. v té příčině 2. větu cit. odst. 1 § 5).

Z podaných vývodů plyne tudíž zřejmě, že proti uznání určité živnosti za radikovanou nepřísluší živn. společenstvu právo odvolací, a neporušil tudíž žal. úřad zákon, jestliže je v daném případě stěžujícímu si společenstvu odepřel. — — — — —

Č. 6176.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o: O dispensi podle § 14 živn. řádu.

(Nález ze dne 21. prosince 1926 č. 26.159).

V ě c: Jan B. v P. (adv. Dr. S. Král z Prahy) proti ministerstvu obchodu o průkaz způsobilosti.